

Arrest

nr. 111 065 van 30 september 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 24 juni 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 mei 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 augustus 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. LOOS, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Fars afkomstig uit Teheran en bent u Iraans staatsburger. U werkte in Iran bij het bedrijf S. R. (...) dat bouwmaterialen produceert. De laatste twee jaar gingen de zaken niet zo goed aangezien de producten die jullie verkochten minder gekocht werden. De laatste acht maanden werden er geen lonen meer uitbetaald. U werd, samen met vier collega's, door de arbeiders uitgekozen om aanwezig te zijn bij vergaderingen met de directie van de fabriek. Er werden tijdens deze vergaderingen veel beloftes gedaan die echter nergens toe leidden. Het personeel van de fabriek besloot te staken. Gesprekken met de directie leidden opnieuw tot niets en op 30-1-1391

(Perzische tijdrekening, komt overeen met 18-4-2012 in de Europese tijdrekening) begaf u zich samen met de andere vertegenwoordigers en een groep arbeiders naar het Ministerie van Werk, waar jullie klage deden. Bij buitenkomst waren er wel 200 arbeiders aanwezig en kwam het tot een zitting. De politie die was opgeroepen begon op de werknemers te slaan en mensen te arresteren. U vluchtte naar huis. De volgende dag wilde u uw auto en enkele persoonlijke spullen op uw werk gaan ophalen toen u zag dat de politie aanwezig was. U durfde niet naar huis terug te keren en nam contact op met de man die in de fabriek de thee serveert. Deze man vertelde u dat de onderdirecteur had verklaard dat u en de vier andere vertegenwoordigers van de arbeiders verantwoordelijk werden gehouden voor de gebeurtenissen en dat drie van hen reeds gearresteerd werden. U vluchtte naar uw neef in het dorp Kouchkak waar u tot 11-4-1391 (1-7-2012) bleef. Hierna trok u naar uw vriend A. K. (...) in Anzali. Uw vriend was jaren geleden tot het christendom bekeerd en u sprak met hem veel over het christendom. U woonde zelfs enkele diensten van huiskerken bij met uw vriend. U had ondertussen geregeld contact met uw echtgenote K. A. (...) (O.V. 7.587.674), van wie u hoorde dat er een convocaties voor u was aangekomen die u verzocht u te melden bij de autoriteiten en dat de autoriteiten thuis een huiszoeking hadden uitgevoerd en uw computer en persoonlijke documenten in beslag genomen hadden. Uw echtgenote vertelde u ook dat ze niet langer de autorisatie had om te werken aan de universiteit. U betaalde een vriend om uw dossier op te zoeken bij de Iraanse autoriteiten en kwam er achter dat er een arrestatiebevel voor u was uitgevaardigd. U hoorde ook van uw familie dat uw vader door de autoriteiten was meegenomen voor ondervraging. U besloot dat uzelf en uw gezin Iran dienden te verlaten. Op 17-6-1391 (7-9-2012) vertrok u vanuit Anzali samen met een smokkelaar naar een dorp in de buurt van Salmas van waar u te voet met een groep vluchtelingen de bergen in trok. Na 46 uur kwamen jullie aan in een dorp in Turkije, van waar jullie met wagens naar Van werden gebracht. Vanuit Van reisde u verder naar Istanbul. Niet lang na uw aankomst daar reisden uw echtgenote en twee kinderen legaal met hun Iraanse paspoorten naar Istanbul, waar ze zich bij u voegden. Tien dagen later reisden jullie samen met het vliegtuig, in het bezit van valse paspoorten, naar Frankfurt, Duitsland, van waar jullie door de smokkelaar, die mee gereisd was, naar België werden gebracht. Op 5 oktober 2012 diende u in België een asielaanvraag in. U wenst niet naar Iran terug te keren uit vrees gemarteld en vermoord te worden. Sinds u in België bent heeft u van uw familie in Iran gehoord dat uw vader nog tweemaal werd meegenomen voor ondervraging. Na uw aankomst in België kwam u in contact met een man die behoort tot de Getuigen van Jehova. Deze man nam u en uw echtgenote regelmatig mee naar diensten waar u over het christendom leerde. U bekeerde zich tot het christendom en hoopt volgend jaar gedoopt te worden.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten neer: een kopie van uw shenasnameh (geboortebokje); een kopie van uw Iraanse identiteitskaart (melli kaart); een kopie van uw Iraans rijbewijs; een kopie van uw huwelijksboekje; uw werkbade; een kopie van een convocaties d.d. 30-3-1391 (19-6-2012) van het parket van Shahr-e Rey waarin u wordt verzocht zich binnen de drie dagen bij hen aan te melden; en een kopie van een aanhoudingsbevel op uw naam d.d. 29-4-1391 (19-7-2012) gericht aan alle agenten van de Niruye Entezami (reguliere politie) van Groot Teheran.

B. Motivering

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Fars afkomstig uit Teheran en bent u Iraans staatsburger. U werkte in Iran bij het bedrijf S. R. (...) dat

Na een grondig onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de elementen in uw administratieve dossier stel ik vast dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent uw reisweg – u zou vanuit Iran alleen illegaal naar Turkije zijn gereisd van waar u samen met uw gezin illegaal naar België bent gereisd – aannemelijk te maken. Zo duiken er verschillende eigenaardigheden op in uw verklaringen die de geloofwaardigheid van uw beweerde illegale reis via Turkije ernstig op de helling zetten. Zo vermoedde u dat de valse paspoorten waarmee u en uw gezin vanuit Istanbul naar Frankfurt reisden Iraanse waren, maar kon u dit niet met zekerheid zeggen aangezien u niet had gekeken (CGVS, p. 14-15). Uw echtgenote wist geenszins van welk land de valse paspoorten waren, al stelde ze dat ze dezelfde kleur hadden als Iraanse paspoorten (CGVS echtgenote, p. 6.). U beweerde dat uw echtgenote de paspoorten gedurende de hele reis in haar tas had steken, maar dat noch u noch zij er gedurende de hele reis ooit in keken. U wist dan ook niet welke namen er voor uzelf, uw echtgenote en de kinderen in de paspoorten stonden en of er een visum in stond (CGVS, 14, 15, 16). Uw echtgenote beaamde dat zij de paspoorten gedurende de hele reis bij zich droeg, maar stelde eveneens dat zij nooit in de paspoorten keek en zodoende ook niet wist welke namen er in stonden genoteerd, of het wel degelijk jullie foto's waren en of er een visum in de paspoorten stond (CGVS echtgenote, p. 6). Uw echtgenote voegde hier aan toe dat de smokkelaar jullie had gezegd dat het niet nodig was dat jullie over informatie

zoals de namen in de paspoorten beschikten en dat jullie enkel de paspoorten dienden voor te leggen als er naar gevraagd werd (CGVS echtgenote, p. 6). Deze door u en uw echtgenote geschetste gang van zaken is evenwel maar moeilijk in overeenstemming te brengen met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt betreffende de gang van zaken op Europese luchthavens, zeker wanneer het internationale vluchten van buiten de Europese Unie betreft. Uit deze informatie blijkt dat het risico om door het luchthavenpersoneel aan herhaaldelijke (identiteits-)controles en ondervragingen te worden onderworpen met betrekking tot uw persoon, uw reisdocumenten en de (reis-)bedoelingen, en dit steeds strikt individueel, immers groot is. Gezien dit risico kan er aldus van u worden verwacht dat u omtrent voormelde gegevens meer details zou kunnen verstrekken. Indien u werkelijk met een vals reispaspoort naar Duitsland zou zijn gereisd kan bijgevolg worden verondersteld dat u dus goed voorbereid diende te zijn met betrekking tot de gegevens vermeld in het paspoort. Bovendien, zo beweerde u, zou u in Iran over een paspoort hebben beschikt dat u samen met uw echtgenote had aangevraagd. U verliet Iran zonder dit paspoort en wist niet waar uw echtgenote het had bewaard tijdens uw afwezigheid (CGVS, p. 10-11). Uw echtgenote stelde evenwel expliciet dat u nooit over een paspoort beschikt heeft en dat enkel zij destijds een paspoort aanvraag aangezien ze voor haar werk moest reizen (CGVS echtgenote, p. 8). Voorgaande bevindingen ondermijnen ernstig de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde reisroute en bijgevolg tevens de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde omstandigheden van uw vertrek uit Iran.

Verder dient gewezen te worden op verschillende elementen die de geloofwaardigheid van de door u beweerde problemen ernstig op de helling zetten. Zo beweerde u dat uw vader drie keer voor ondervraging werd meegenomen door de autoriteiten. U wist evenwel niet wanneer deze drie ondervragingen plaatsvonden, door wie hij precies werd ondervraagd, welke vragen hem werden gesteld en of men hem zei dat u ergens van beschuldigd werd (CGVS, p. 4-6). Hier kan aan toegevoegd worden dat uw echtgenote stelde dat uw vader slechts twee keer voor ondervraging werd meegenomen (CGVS echtgenote, p. 7).

Bovendien is het opmerkelijk dat u van uw vier collega's die net zoals u als vertegenwoordigers van de arbeiders waren verkozen, geen enkele informatie heeft over wat er na uw vertrek uit Teheran met hen gebeurd is. Zo beweerde u dat drie van hen gearresteerd werden en dat er van de vierde persoon geen nieuws is. Deze informatie zou u gekregen hebben van de man die in de fabriek thee serveert en die u daags na de gebeurtenissen gebeld zou hebben. U heeft, noch vanuit Iran, waar u na de gebeurtenissen nog vier maanden verbleef, noch vanuit België, geprobeerd uw vier collega's of hun families te contacteren om bijkomende informatie in te winnen over hun situatie (CGVS, p. 17-18).

Dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig in het gedrang is blijkt tevens uit de bevinding dat er geen bewijswaarde kan worden toegekend aan de door u neergelegde gerechtelijke documenten, waarvan u overigens slechts kopieën neerlegt. Deze documenten vertonen immers diverse vormelijke en/of inhoudelijke gebreken. Zo is het bevreemdend dat de dossiernummers die op beide documenten verschijnen niet overeen komen. Indien het om dezelfde zaak gaat, wat uit uw verklaringen wel degelijk blijkt, dienen de dossiernummers identiek te zijn. Bovendien ontbreekt uw adres op beide documenten, wat opmerkelijk is aangezien, in het geval van de convocatie de drager van de rechtbank, en in het geval van het aanhoudingsbevel de politie, zodoende niet weten tot welk adres zich te richten. Op de convocatie ontbreekt de datum van notificatie en op het aanhoudingsbevel ontbreekt dan weer de periode waarvoor het bevel geldig is. Tot slot werd het aanhoudingsbevel niet ondertekend door een rechter.

Wat betreft het feit dat uw echtgenote niet langer de autorisatie zou hebben gehad om te werken nadat u problemen kende en vluchtte (CGVS, p. 13; echtgenote, p. 4), dient opgemerkt te worden dat jullie deze bewering geenszins kunnen staven en hiervan niet het minste begin van bewijs neerlegden. Bovendien stelde uw echtgenote tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken dat ze gedurende zes maanden werd geschorst op haar werk (CGVS Vragenlijst ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken d.d.10-10-2012, vraag 5), terwijl zowel u als uw echtgenote tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal expliciet spraken over het niet langer hebben van de nodige autorisatie om te werken en er met geen woord werd gerept over een schorsing van zes maanden (CGVS, p. 13; echtgenote, p. 4).

Bovenstaande vaststellingen nopen ertoe te besluiten dat er niet het minste geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen en vluchtrelaas.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat er evenmin geloof gehecht kan worden aan uw bekering tot het christendom. U beweerde in Anzali in contact te zijn gekomen met het christendom via uw vriend A. (...) en sinds uw aankomst in België te zijn bekeerd tot het christendom en te behoren tot de Getuigen van Jehova, nadat u in het opvangcentrum een man ontmoette die u naar een kerk van de Getuigen in Luik bracht (CGVS, p. 3, 18). Uw bekering vond plaats na uw vertrek uit Iran en u stelde dat u niet omwille hiervan Iran verlaten heeft (CGVS, p. 3). Er dient in dit verband gewezen te worden op uw uiterst gebrekkige kennis van het christendom en de geloofsgemeenschap van de Getuigen van Jehova.

Zo beweerde u dat u zich tot de Getuigen van Jehova heeft bekeerd en dat u volgend jaar gedoopt zou willen worden binnen deze kerk (CGVS, p. 3, 21). U wist evenwel niet waar dit geloof zijn oorsprong vond, wanneer het werd opgericht en door wie deze geloofsgemeenschap werd opgericht (CGVS, p. 19). Ook uw echtgenote kon op deze vragen niet antwoorden (CGVS echtgenote, p. 8). Ook over het leven van Jezus bleek uw kennis miniem. Zo meende u verkeerdelijk dat Jezus nooit gedoopt werd maar dat hij wel wilde dat al zijn apostelen gedoopt werden. Wie zijn apostelen echter waren en met hoeveel ze waren, wist u niet (CGVS, p. 21). Ook uw echtgenote wist niet of Jezus ooit gedoopt werd en ook zij kende geen van de apostelen (CGVS echtgenote, p. 9). De namen Herodes en Pontius Pilatus zeiden uw echtgenote niets (CGVS echtgenote, p. 8-9). Van iemand die beweert zich te interesseren voor een bepaald geloof en hoopt om samen met zijn familie gedoopt te worden binnen dat geloof kan evenwel verwacht worden dat deze op elementaire/eenvoudige vragen over dat geloof kan antwoorden, hetgeen bij u en uw echtgenote geenszins het geval bleek te zijn. Er kan dan ook geen geloof gehecht worden aan uw bekering tot het christendom en de Getuigen van Jehova. De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet in een ander daglicht plaatsen. De door u neergelegde identiteitsdocumenten en uw huwelijksboekje staven immers louter uw persoonsgegevens en uw burgerlijke staat, welke in deze beslissing niet ter discussie staan. Uw werkbadge toont aan dat u in Iran voor het bedrijf S. R. (...) werkte, meer niet. De oproepingsbrief en het aanhoudingsbevel werden hierboven reeds besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/2 tot en met 48/5, 57/7bis, 57/7ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

2.2.1. Artikel 48/2 van de vreemdelingenwet bepaalt: *"Kan als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming worden erkend, de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden"*. Verzoekende partij beargumenteert niet *in concreto* hoe voornoemd, algemeen geformuleerd artikel door de bestreden beslissing zou zijn geschonden zodat de schending ervan niet dienstig wordt aangevoerd.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen enkel de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel dient dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour*

déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4.1. Verzoekende partij stelt vast dat verwerende partij het ongeloofwaardig acht dat de smokkelaar zou hebben gevraagd om niet in de paspoorten te kijken. Verzoekende partijen argumenteren ten eerste dat zij niet kan instaan voor de door de smokkelaar gedane inschatting van het risico. Ten tweede merkt verzoekende partij op dat het risico waarvan sprake is, redelijk beperkt is. De gevreesde identiteitscontrole zou immers pas in Frankfurt plaatsvinden. In dit geval had zij gewoonweg asiel aangevraagd in Duitsland, zo stelt verzoekende partij. In dit verband wijst verzoekende partij erop dat haar echtgenote tijdens haar gehoor heeft uitgelegd dat zij van de smokkelaar niet in het paspoort mocht kijken omdat dit de aandacht zou trekken. Het risico om voor hun aankomst in Duitsland gevat te worden wegens verdacht gedrag is veel groter dan het risico om in Duitsland te worden betrappt op het niet kennen van identiteitsgegevens, aangezien zij hun bestemming dan eigenlijk al hebben bereikt, onderstreept verzoekende partij. Verzoekende partij merkt ten derde op dat de informatie waar verwerende partij naar verwijst niet is toegevoegd aan het administratief dossier. Dit maakt het voor haar onmogelijk om het *“risico op zijn gegrondheid te beoordelen”*, hetgeen volgens haar een schending uitmaakt van de rechten van de verdediging. Tenslotte stipt verzoekende partij nog aan dat haar verklaringen dienaangaande volledig overeenstemmen met die van haar echtgenote.

2.2.4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij haar nonchalante gedrag en dat van haar vrouw probeert goed te praten door de verantwoordelijkheid af te schuiven op de smokkelaar en door te benadrukken dat het geen ramp zou zijn geweest indien zij en haar echtgenote zouden zijn betrappt in Duitsland, alwaar zij evengoed asiel hadden kunnen aanvragen. De Raad is van oordeel dat dergelijk verweer niet in het minst overtuigt.

Daargelaten de vaststelling dat de landeninformatie waarnaar verwerende partij in haar beslissing verwijst inderdaad niet terug te vinden is in het administratief dossier – doch wel bij de nota met opmerkingen, waardoor ter terechtzitting het nodige verweer had kunnen worden gevoerd, *quod non* – is het algemeen geweten dat bij binnenkomst van de Europese Unie/de Schengenzone de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen, waardoor het hoe dan ook compleet ongeloofwaardig is dat de passeur het risico zou nemen – mede ter ontdekking van zichzelf – om verzoekende partij en haar echtgenote helemaal geen aanwijzingen of informatie te geven over de voor hen voorziene reisdocumenten. De Raad is van oordeel dat van personen die uit ernstige vrees voor vervolging hun land van herkomst verlaten en op illegale wijze op weg zijn naar Europa, redelijkerwijs kan worden verwacht dat zij alert zijn omdat zij op elk moment riskeren te worden tegengehouden door de strikte controles. Het is dan ook een uiterst negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van verzoekende partij dat zij en haar vrouw niet konden zeggen van welk land de paspoorten waren, welke namen erin stonden, of er een visum in stond en of alle foto's die erin stonden wel degelijk hun foto's waren, en dit omdat zij, op aanraden van hun smokkelaar, niet eens in deze paspoorten hebben gekeken. De uitleg dat zij niet in hun paspoorten mochten kijken omdat dit verdacht zou overkomen en dat de gevreesde identiteitscontrole pas in Frankfurt zou plaatsvinden, vormt geen excuus voor het totale gebrek aan voorbereiding van hun illegale reis naar Europa.

2.2.5.1. Betreft de tegenstrijdigheid omtrent het aantal keer dat haar vader voor ondervraging zou zijn meegenomen, verduidelijkt verzoekende partij dat haar vrouw tijdens haar gehoor heeft gesteld dat haar schoonvader twee keer werd meegenomen toen zij nog in Iran was. Dit strookt volledig met haar verklaringen dat haar vader driemaal werd meegenomen. Eén arrestatie vond immers plaats toen zij en haar vrouw al in België waren. Verzoekende partij besluit dat een dergelijke vaststelling van verwerende partij haar geloofwaardigheid helemaal niet ernstig op de helling zet, waarbij zij nog wenst te benadrukken dat verwerende partij zich dient te beperken tot de punten die, met betrekking tot de geloofwaardigheid van haar relaas, essentieel zijn.

2.2.5.2. De Raad kan bovenstaande argumentatie niet bijtreden, aangezien tijdens het gehoor van de echtgenote van verzoekende partij het volgende werd verklaard:

"heeft hij probs gekend met de autoriteiten?"

Hij was vaak meegenomen voor ondervraging en dat heeft zijn infarct veroorzaakt

2x toen we nog in Iran waren

daarna nog?

De telefoons staan onder controle, dus we stellen niet te veel vragen

U bent dus op de hoogte van twee x, dat uw schoonvader werd meegenomen voor verhoor?

Ja" (administratief dossier K.A., stuk 4a, p. 7). Uit deze verklaringen kan duidelijk worden vastgesteld dat de echtgenote van verzoekende partij heeft aangegeven dat haar schoonvader slechts tweemaal werd meegenomen voor verhoor. De door verzoekende partij aangegeven interpretatie strookt derhalve niet met de volledige inhoud van het gehoorverslag.

Bovendien wenst de Raad erop te wijzen dat in de bestreden beslissing in dit verband eveneens gewag wordt gemaakt van het feit dat verzoekende partij niet wist wanneer deze drie ondervragingen plaatsvonden, door wie hij precies werd ondervraagd, welke vragen hem werden gesteld en of men hem zei dat hij ergens van werd beschuldigd. Aangezien verzoekende partij in haar verzoekschrift met geen woord rept over deze bevindingen, worden deze als onbetwist en vaststaand beschouwd.

In tegenstelling tot wat verzoekende partij doet uitschijnen, ondermijnen de hierboven besproken motieven wel degelijk de geloofwaardigheid van haar asielrelaas daar zij elementen betreffen die een essentieel onderdeel uitmaken van het door haar voorgehouden asielrelaas.

Waar verzoekende partij bij aangetekend schrijven van 13 september 2013 een fotokopie – het origineel zou in beslag genomen zijn – van een brief overmaakt waarin haar vader getuigt over de toedracht van zijn drie arrestaties en de vertaling van een oorspronkelijk in het Farsi gevoerd telefoongesprek waarvan de CD-Rom met de video-opname eveneens wordt toegevoegd en waarin gesproken wordt over de hiervoor vermelde inbeslagname, wijst de Raad erop dat aan een brief uitgaande van de vader van verzoekende partij, gezien de nauwe familieband en het inherent zijn aan deze band dat de vader steeds het vooropgestelde doel van zijn zoon, in het bijzonder het erkend worden als vluchteling in België waardoor hij gemachtigd wordt er verblijf te houden, genegen zal zijn, geen enkele objectieve bewijswaarde kan worden toegekend. Verder oordeelt de Raad met betrekking tot voormelde video-opname en vertaling dat, daargelaten de vaststelling dat onmogelijk met zekerheid kan worden vastgesteld wie de diverse gesprekspartners betreffen en in de vertaling niet wordt gepreciseerd over welke brief het gaat die in beslag zou zijn genomen, aan een video-opname van een privé-telefoongesprek geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering geen garantie biedt over de authenticiteit van wat werd medegedeeld. De voormelde bijgebrachte stukken doen derhalve geen afbreuk aan de desbetreffende motivering in de bestreden beslissing.

2.2.6.1. Waar verwerende partij motiveert dat het opmerkelijk is dat zij van haar vier collega's geen enkele informatie heeft over wat er na het vertrek uit Teheran met hen is gebeurd, licht verzoekende partij toe dat het gevaarlijk zou zijn voor haarzelf en voor haar collega's en hun gezin indien zij contact met hen zou opnemen.

2.2.6.2. De Raad is de mening toegedaan dat van verzoekende partij verwacht mag worden dat zij interesse toont in en moeite doet om op de hoogte te zijn van de situatie van haar vier collega's, die omwille van dezelfde redenen (al dan niet) problemen hebben ondervonden met de Iraanse autoriteiten, omdat hun situatie verzoekende partij zou hebben toegelaten om haar eigen situatie beter in te schatten. Door het nalaten te informeren naar het lot van haar collega's, verzuimt verzoekende partij zich een correct beeld te willen vormen van de evolutie van de door haar voorgehouden vervolgingsproblematiek, hetgeen op ernstige wijze afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van haar voorgehouden problemen. Waar verzoekende partij aangeeft dat zij geen contact opneemt met haar collega's of hun familieleden uit vrees voor hun veiligheid, wijst de Raad erop dat ook buiten telefonisch contact ook tal van andere communicatiemiddelen kunnen worden gehanteerd en dit contact ook eventueel via (andere) derden kan verlopen. Bovendien licht verzoekende partij in haar verzoekschrift op geen enkele wijze toe waarom dit "te gevaarlijk" zou zijn.

2.2.7. Met betrekking tot het verweer dat verzoekende partij aanbrengt omtrent de door verwerende partij gedane vaststelling dat er geen bewijswaarde kan worden gehecht aan de gerechtelijke

documenten die zij heeft neergelegd, merkt de Raad – daargelaten de vaststelling in de bestreden beslissing dat deze documenten diverse vormelijke en/of inhoudelijke gebreken vertonen – op dat deze stukken kopieën betreffen en dat aan faxberichten en/of fotokopieën hoe dan ook geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend gelet op het feit dat deze gemakkelijk door knip- en plakwerk nagmaakt en vervalst kunnen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). De uitleg waarom verzoekende partij slechts een kopie kon neerleggen en geen origineel, doet echter geen afbreuk aan deze vaststelling, waarbij de Raad er nog op wijst dat aan de door een asielzoeker bijgebrachte documenten slechts bewijskracht kan worden toegekend voor zover ze gepaard gaan met geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, hetgeen *in casu* duidelijk niet het geval is, zoals blijkt uit de bestreden beslissing.

2.2.8.1. Verzoekende partij haalt aan dat haar echtgenote geen bewijs heeft gekregen van het feit dat ze zich niet meer op haar werk hoefde aan te bieden. Het gaat immers om een drukingsmiddel waarbij niets op papier werd gezet maar haar werd gevraagd om niet meer te komen werken. Verder is verzoekende partij de mening toegedaan dat het verschil tussen “geschorst zijn” en “geen autorisatie hebben om te komen werken”, slechts semantisch is.

Verder wenst verzoekende partij nog expliciet te wijzen op de waarschuwing van UNHCR dat asielzoekers vaak geen bewijzen hebben voor hun verklaringen en dat het gebrek aan bewijs eerder een direct gevolg is van de feiten die aanleiding geven tot de internationale beschermingsnood. Verzoekende partij verwijst dienaangaande naar en citeert enkele passages uit het “*UNHCR Handbook*” (bijlage 2 bij het verzoekschrift) en uit het rapport van UNHCR “*Beyond proof Credibility Assessment in EU Asylum Systems*” (bijlage 3 bij het verzoekschrift).

2.2.8.2. De bewijslast berust – zoals reeds aangehaald – bij de kandidaat-vluchteling zelf die, in de mate van het mogelijke, elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de kandidaat-vluchteling aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Daarom moeten door hem in de mate van het mogelijke stavingstukken of overtuigende elementen worden aangebracht (RvS 17 december 2003, nr. 126.529). Aangezien het om essentiële stukken gaat, is het niet kennelijk onredelijk van de commissaris-generaal om te verwachten dat verzoekende partij en haar vrouw een ernstige inspanning ondernemen om een begin van bewijs voor te leggen aangaande de bewering dat laatstgenoemde niet langer de autorisatie zou hebben gehad om te werken. Dat het “ontslag” van de echtgenote van verzoekende partij niet op papier werd gezet maar dat zij slechts mondeling te horen kreeg dat zij zich niet meer op haar werk hoefde aan te bieden, neemt niet weg dat verzoekende partij en haar echtgenote op een andere manier een begin van bewijs hadden kunnen aanbrengen in dit verband. Zo is het bijvoorbeeld aannemelijk dat de vrouw van eerste verzoekende partij gedurende die periode niet meer werd uitbetaald door de universiteit. Wat er ook van zij, de Raad stelt vast dat verwerende partij in haar beslissing eveneens motiveert dat de echtgenote van verzoekende partij tijdens haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken heeft verklaard dat ze gedurende zes maanden werd geschorst op haar werk, terwijl zowel zij als verzoekende partij het tijdens hun gehoor op het Commissariaat-generaal hadden over het niet langer hebben van autorisatie om te werken. Dat het enkel om een semantisch verschil zou gaan, betreft een argument dat door de Raad niet kan worden aanvaard. De vrouw van eerste verzoekende partij heeft immers tijdens haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken aangegeven dat zij gedurende een bepaalde periode – zes maanden – werd geschorst, terwijl uit haar latere verklaringen (en die van verzoekende partij) blijkt dat zij haar werk definitief kwijt was (“*Door de activiteiten van mijn man werd ik 6 maanden geschorst op mijn werk.*”, administratief dossier K. A., stuk 18, p. 4, “*De 31^e, toen ik ging werken, hebben ze me gezegd dat de rector van de unief had beslist dat ik niet meer mocht werken*”, administratief dossier K. A., stuk 4a, p. 4). Volledigheidshalve wijst de Raad er nog op dat uit het voorgaande blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die verzoekende partij zou hebben gekend omwille van de activiteiten in het kader van haar voormalig werk, zodat hoe dan ook geen geloof meer kan worden gehecht aan de voorgehouden intrekking van autorisatie/schorsing.

2.2.9.1. Inzake de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de bekering van verzoekende partij tot het christendom, merkt verzoekende partij ten eerste op dat er geen enkele informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier waaruit blijkt wat verzoekende partij over dit geloof zou moeten weten. Dit laat niet toe om de geëtaleerde kennis over het christendom te waarderen. Het is evenmin mogelijk om na te gaan of de afwezigheid van bepaalde kennis van belang is of niet. Verzoekende partij betoogt verder dat, los van de oprechtheid van haar bekering, verwerende partij geen onderzoek heeft verricht naar de situatie van afvalligen en bekeerlingen in Iran. Verzoekende partij

wijst er in dit verband nog op dat het UNHCR de nood aan onafhankelijke en goede “COI” benadrukt in verband met religie.

Ten tweede stelt verzoekende partij dat zij een complex en geloofwaardig beeld heeft geschetst van haar geloofsbelevens. Zo heeft zij duidelijk verklaard dat zij eerst via een vriend in contact is gekomen met het christendom op een moment van crisis en wanhoop, dat zij niet heeft gekozen voor de Getuigen van Jehova, maar dat zij eerder toevallig bij hen is terechtgekomen, dat het niet de oorsprong is die voor haar telt maar het geloof zelf – de keuze is in eerste instantie die van het christendom boven de islam en niet van één soort christendom boven een ander – dat zij nog geen christen is maar er één wil worden, dat zij, toen zij de kans kreeg, wekelijks naar de mis ging, dat zij op de vraag waarom zij zich wenst te bekeren tot het christendom een geslaagd en realistisch antwoord heeft gegeven door te stellen dat de islam haar niet de antwoorden geeft die zij zoekt en dat het voor haar in Iran op een problematische manier wordt beleeden en dat zij het als haar taak ziet als christen om andere mensen te bekeren. Verzoekende partij concludeert dat zij dus in eerste instantie een afvallige is en dan pas een bekeerling. Verzoekende partij oppert dienaangaande dat verwerende partij, ook als die van mening is dat haar bekering niet overtuigend genoeg is, de positie van afvalligen in Iran had moeten onderzoeken. Gelet op het voorgaande, is verzoekende partij de mening toegedaan dat van haar niet perse kan worden verwacht dat zij alle specifieke kennis over de Getuigen van Jehova bezit. Voorts wijst verzoekende partij erop dat zij wel degelijk blijkt kon geven van enige kennis over het christendom. Hierbij verwijst verzoekende partij naar de relevante pagina's uit het gehoorverslag. Wat het gebrek aan kennis in hoofde van haar echtgenote betreft, argumenteert verzoekende partij dat zij heeft aangegeven dat haar vrouw nog overtuigd moet worden, dat zij haar heeft bekeerd en dat uit hun verklaringen duidelijk blijkt dat haar vrouw vooral haar man (verzoekende partij) volgt op het vlak van geloof. Verzoekende partij heeft ook verklaard dat haar vrouw slechts “soms” naar de mis ging en haar echtgenote zelf heeft tijdens haar gehoor gezegd dat ze geen diepe overtuiging heeft, dat ze zichzelf nog niet als christen beschouwt en dat ze nog maar sinds vier maanden kennis opdoet over het christendom. Deze verklaringen in acht genomen, kan van haar echtgenote niet dezelfde kennis worden verwacht, benadrukt verzoekende partij.

Verder verwijst verzoekende partij naar en citeert zij paragrafen uit de UNHCR “*Guidelines on international protection: Religion-Based Refugee Claims under Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*” d.d. 28 april 2004 (bijlage 7 bij het verzoekschrift). Hiermee wenst zij onder meer te benadrukken dat elke claim met betrekking tot religie individueel dient te worden onderzocht en dat hierbij rekening dient te worden gehouden met het specifieke profiel van de asielzoeker. Verzoekende partij betoogt dat verwerende partij bij het beoordelen welk soort kennis er van hen kan worden verwacht, geen rekening heeft gehouden met haar specifiek profiel en dat van haar echtgenote. Verzoekende partij herhaalt dat zij in eerste instantie afkerig is van de islam, dat zij zich sterk aangetrokken voelt tot het christendom in het algemeen en dat zij slechts toevallig bij de Getuigen van Jehova is uitgekomen. Er kan van haar dan ook in de eerste plaats worden verwacht dat zij kan uitleggen waarom zij geen moslim meer is, wat zij kan, en dat zij kan uitleggen waarom het christendom voor haar aantrekkelijker is, hetgeen zij eveneens heeft gedaan. Pas in een volgende instantie kan van haar worden verwacht dat zij blijkt geeft van algemene kennis over het christendom, en pas in laatste instantie kan van haar worden verwacht dat zij informatie geeft over de Getuigen van Jehova. Verzoekende partij benadrukt hierna dat haar vrouw een heel ander profiel heeft. Zoals reeds gesteld, volgt zij vooral haar man hierin. Zij heeft zelf geen diepe overtuiging. Verzoekende partij vindt dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met het feit dat haar vrouw minder toegang heeft tot religieuze kennis. Ze mocht immers enkel mee naar de mis als er plaats was in de auto. Dit duidt erop dat ze niet op een volwaardige manier toegang genoot.

Verzoekende partij vestigt tot slot de aandacht op het feit dat UNHCR benadrukt dat er met betrekking tot “*sur place bekeringen*” inderdaad wel geloofwaardigheidsvragen kunnen rijzen, doch dat er altijd dient te worden gecontroleerd wat het risico is bij terugkeer.

2.2.9.2. Waar verzoekende partij aanhaalt dat verwerende partij geen informatie heeft toegevoegd aan het administratief dossier waaruit kan worden afgeleid wat zij over het christendom dient te weten, waardoor niet zou kunnen worden nagegaan of de afwezigheid van bepaalde kennis van belang is of niet, wijst de Raad erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust op de kandidaat-vluchteling zelf en het daarentegen de taak van de asielzoeker zelf is om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvragen aan te reiken. Noch de commissaris-generaal, noch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr.

43.027) en het is evenmin de taak van de commissaris-generaal, dan wel die van de Raad om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Het verwijt van verzoekende partij is dan ook niet terecht.

Verder tracht verzoekende partij haar uiterst gebrekkige kennis over het christendom goed te praten door erop te wijzen dat zij een compleet en geloofwaardig beeld heeft geschetst van haar geloofsbelevens, dat zij in eerste instantie als afvallige dient te worden beschouwd in plaats van een bekeerling – een profiel waar verwerende partij geen rekening mee heeft gehouden – waardoor niet van haar kan worden verwacht dat zij alle specifieke kennis over de Getuigen van Jehova zou bezitten en dat zij wel degelijk blij kon geven van enige kennis over het christendom. Verzoekende partij legt tevens uit waarom van haar echtgenote niet dezelfde kennis kan worden verwacht over het christendom, zij heeft immers een heel ander profiel. De Raad is niet overtuigd door deze zeer uitgebreide argumentatie. Daargelaten de opmerkingen in het verzoekschrift over het profiel van haar echtgenote, kan van verzoekende partij, die heeft verklaard dat zij zich heeft bekeerd tot het christendom, dat zij sinds vijf en een halve maand wekelijks een dienst bijwoont en dat zij van zin is om zich te laten dopen (administratief dossier, stuk 11, p. 2, 18, 21) en die in haar verzoekschrift bovendien nog aangeeft dat zij het als christen als haar taak ziet om andere mensen te bekeren en dat zij zelfs haar echtgenote heeft bekeerd, redelijkerwijze worden verwacht dat zij kan antwoorden op een aantal zeer elementaire kennisvragen in verband met deze nieuwe geloofsovertuiging, zoals de spilfiguren bij de geboorte en de dood van Jezus, diens doopsel en zijn apostelen. Het argument dat van verzoekende partij vooral kan worden verwacht dat zij kan uitleggen waarom zij geen moslim meer is en waarom het christendom voor haar aantrekkelijker is, kan dan ook niet door de Raad worden bijgetreden.

Waar verzoekende partij er nog op hamert dat verwerende partij, los van de oprechtheid van haar bekering, onderzoek had moeten verrichten naar de situatie van bekeerlingen (en afvalligen) in Iran en dat er met betrekking tot "*sur place* bekeringen" inderdaad wel geloofwaardigheidsvragen kunnen rijzen doch dat er altijd dient te worden gecontroleerd wat het risico is bij terugkeer, wijst de Raad – daargelaten de hierboven gedane uiteenzetting in verband met de bewijslast – er nogmaals op dat aan de door verzoekende partij voorgehouden bekering/afvalligheid helemaal geen geloof kan worden gehecht. Bovendien werden verzoekende partij en haar vrouw nog niet gedoopt. Een onderzoek naar de situatie van afvalligen en bekeerlingen in Iran is dan ook niet dienstig.

2.2.10.1. Verzoekende partij hekelt dat verwerende partij niet de moeite heeft gedaan om alle materiële feiten van haar asielrelaas te onderzoeken. Verwerende partij heeft zich bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van het asielrelaas volgens haar beperkt tot haar "buikgevoel", zonder haar verklaringen te onderzoeken op hun externe consistentie, in die zin dat ze niet in tegenspraak zijn met objectieve "COI". Verzoekende partij duidt erop dat UNHCR in de "*Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés*" van januari 1992 (bijlage 4 bij het verzoekschrift) aangeeft dat de verklaringen van een asielzoeker niet abstract mogen worden benaderd, maar dat dit in de algemene context van de concrete situatie dient te worden geapprecieerd. Verwerende partij heeft haar relaas echter enkel getoetst aan wat zij zelf redelijk en aannemelijk vindt. In dit verband verwijst verzoekende partij nog naar en citeert zij uit de "*gemeenschappelijke EU-richtlijnen met betrekking tot het gebruik van COI*" (bijlage 5 bij het verzoekschrift), citeert zij "*Artikel 8 van de Procedurerichtlijn*" en verwijst zij naar paragraaf 66 van het arrest C-277/11 van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 22 november 2012, waarin gewezen wordt op de samenwerkingsplicht die op de lidstaat rust in asielzaken.

2.2.10.2. De Raad stelt vast dat uit de bestreden beslissing en de overige stukken van het administratief dossier duidelijk kan worden afgeleid dat verwerende partij rekening heeft gehouden met alle door verzoekende partij aangereikte problemen en elementen, doch dat er om verschillende redenen geen geloof kan worden gehecht aan het asielrelaas. Zo motiveert verwerende partij in haar beslissing dat verzoekende partij er niet in geslaagd is om haar reisweg aannemelijk te maken, dat verzoekende partij met betrekking tot de arrestaties van haar vader vage verklaringen heeft afgelegd en dat zij verklaringen heeft afgelegd die tegenstrijdig zijn met hetgeen haar echtgenote heeft verteld, dat zij geen enkele informatie heeft over wat er na haar vertrek uit Teheran is gebeurd met haar vier collega's die net als haar als vertegenwoordigers van de arbeiders waren verkozen, dat er geen bewijswaarde kan worden gehecht aan de door haar neergelegde gerechtelijke documenten, dat haar echtgenote niet het minste bewijs kon voorleggen met betrekking tot haar bewering dat zij niet langer de autorisatie zou hebben gehad om te werken nadat zij problemen kende en vluchtte en dat er hieromtrent tegenstrijdige verklaringen werden afgelegd en tenslotte dat er geen geloof kan worden gehecht aan haar voorgehouden bekering tot het christendom, aangezien verzoekende partij en haar echtgenote een

uiterst gebrekkige kennis aan de dag hebben gelegd met betrekking tot het christendom en de geloofsgemeenschap van de Getuigen van Jehova. Dat verwerende partij niet de moeite zou hebben gedaan om alle materiële feiten van haar asielaanvraag te onderzoeken en dat zij zich bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van het asielaanvraag zou hebben beperkt tot haar "buikgevoel", betreft een argument dat, gelet op het voorgaande, feitelijke grondslag mist. Waar verzoekende partij eveneens opmerkt dat verwerende partij haar verklaringen had moeten onderzoeken op hun externe consistentie, in die zin dat ze niet in tegenspraak zijn met objectieve "COI", wijst de Raad erop dat verwerende partij in haar beslissing op genoegzame wijze heeft uiteengezet waarom aan het voorgehouden asielaanvraag geen geloof kan worden gehecht. Een vergelijking van de verklaringen van verzoekende partij met objectieve landeninformatie is dan ook niet aan de orde.

2.2.11.1. Verzoekende partij besluit dat verwerende partij niet meer doet dan de geloofwaardigheid van haar asielaanvraag *"op niet-essentiële elementen in twijfel te trekken"* en zij hamert erop dat haar verklaringen specifiek, gedetailleerd, complex, consistent en coherent zijn, dat zij niet tegenstrijdig zijn met de verklaringen van haar echtgenote, wat op zich al opmerkelijk is, dat zij, op een semantische uitzondering na, consistent zijn met wat zij tijdens haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken heeft verklaard en dat zij in overeenstemming zijn met algemeen gekende gegevens. Bovendien heeft verzoekende partij in het kader van haar asielaanvraag haar volledige medewerking verleend.

Verzoekende partij is de mening toegedaan dat op basis van haar uiteenzetting in haar verzoekschrift onmogelijk kan worden besloten dat haar asielaanvraag geloofwaardigheid mist. Met betrekking tot eventuele kleine inconsistenties, citeert verzoekende partij wederom enkele randnummers uit de *"UNHCR, Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims"*. Verzoekende partij benadrukt dat de motieven in de bestreden beslissing die nog niet werden weerlegd, slechts kleinere inconsistenties betreffen. Verwerende partij kent teveel gewicht toe aan de kleinere en minder belangrijke elementen, terwijl de richtlijnen van UNHCR duidelijk stellen dat deze elementen niet als doorslaggevende factoren kunnen worden beschouwd in de beoordeling van een asielaanvraag. Verzoekende partij besluit dat verwerende partij hoogstens twijfel had kunnen weerhouden betreffende haar asielaanvraag. Rekening gehouden met de bewijslast in asielzaken en met de *in casu* vervulde voorwaarde van mogelijke, coherente verklaringen die niet in strijd zijn met algemeen gekende feiten, had verwerende partij haar het voordeel van de twijfel moeten toekennen, aldus verzoekende partij.

2.2.11.2. Waar verzoekende partij argumenteert dat verwerende partij zich zou hebben beperkt tot niet-essentiële elementen bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van haar asielaanvraag, dat haar verklaringen specifiek, gedetailleerd, complex, consistent en coherent zijn, dat zij niet tegenstrijdig zijn met de verklaringen van haar echtgenote, dat haar verklaringen, op een semantische uitzondering na, consistent zijn met wat zij tijdens haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken heeft verklaard, dat haar verklaringen in overeenstemming zijn met algemeen gekende gegevens, dat verzoekende partij in het kader van haar asielaanvraag haar volledige medewerking verleend en dat verwerende partij teveel gewicht toekent aan kleinere en minder belangrijke elementen, meent de Raad dat het volstaat om te verwijzen naar de inhoud van de bestreden beslissing en naar hetgeen reeds werd uiteengezet in onderhavig arrest. Daarbij merkt de Raad nog op dat verzoekende partij in haar verzoekschrift helemaal niet preciseert om welke kleinere en minder belangrijke elementen het zou gaan.

Verder wijst de Raad erop dat voor de toepassing van artikel 57/7ter (sedert 1 september 2013 artikel 48/6) van de vreemdelingenwet, waarbij de commissaris-generaal toch het voorgehouden asielaanvraag bij ontstentenis van stukken geloofwaardig kan achten, dient te worden voldaan aan vijf cumulatieve voorwaarden. Artikel 57/7ter e) (artikel 48/6, tweede lid, e)) van de vreemdelingenwet bepaalt als laatste voorwaarde dat vast dient te staan dat *"de verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd"*. Zoals *supra* uitvoerig werd toegelicht, oordeelt de Raad dat het asielaanvraag van verzoekende partij als volstrekt ongeloofwaardig moet worden beschouwd. De Raad stelt vast dat geenszins aan de voorwaarden is voldaan om toepassing te maken van artikel 57/7ter (artikel 48/6) van de vreemdelingenwet.

Waar verzoekende partij nog de schending aanhaalt van artikel 57/7bis (artikel 48/7 sedert 1 september 2013) van de vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat voormeld artikel bepaalt dat het feit dat een asielzoeker reeds ernstige schade onderging een aanwijzing vormt voor een gegronde vrees voor vervolging/een reëel risico op het lijden van ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen en dat ze niet op zich een gegronde vrees voor vervolging uitmaken. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat zij reeds werd vervolgd in de zin van 57/7bis van de

vreemdelingenwet, daar geen geloof kan worden gehecht aan de door haar voorgehouden asielproblemen. Verzoekende partij kan zich dan ook niet dienstig op de schending van voormeld artikel beroepen.

2.2.12. Uit het voorgaande dient te worden besloten dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de problemen die verzoekende partij zou hebben gekend omwille van de activiteiten op haar werk. Evenmin kan er geloof worden gehecht aan haar bekering tot het christendom. Bijgevolg kan verzoekende partij de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.13. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.14. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de landeninformatie (administratief dossier, respectievelijk stuk 21 en stuk 22) en dat verzoekende partij en haar echtgenote tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 19 april 2013 de kans kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.2.15. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.16. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT